

hørt baade fra ham og andre af Regjeringens Venner. De sige nok: „det er uhyggeligt, og de Herrer Miniistre skulde og kunde have undgaaet denne Strid.“ Men naar Alt kommer til Alt, hedder det dog: „J. skulle i Et og Alt følge og støtte denne Regjering — det er det eneste Rigtige —, og de, der handle anderledes, handle uforsvarligt. Og dem udkaster man saa Bebrejdelser imod. Det er Hovedbetragtningen i Begyndelsen af det Foredrag, som det ærede Medlem, der nu satte sig, holdt, og dette har man jo saa ofte hørt, saaledes ogsaa forleden af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), som i dette Dieblit ikke er tilstede, og hvilken Grund jeg skal lade denne Udtalelse ligge et Dieblit for at henlede Opmærksomheden paa Slutningen af den ærede Justitsministers Foredrag. Det er nu paa tredie Dag, siden dette Foredrag blev holdt, og det Uholdbare og Feilagtige i hans Fremstilling er saa grundig og klart blevet paavist i de siden forløbne Dage, at jeg ikke troster mig til at kunne gjøre det bedre. Den ærede Justitsminister sluttede imidlertid med nogle Ord, som jeg fandt høist eiendommelige og mærkværdige. Han siger nemlig, at nu skulle vi til en Kamp, og med Hensyn til denne Kamp, som vi nu gaa ind paa, nærer han den Fortrøstning og den Tro, at han skal seire deri; men, siger han, skulde min Tro vise sig at være falsk, skulde altsaa han og hans Parti ikke seire, vilde det ikke vare længe, ja det vilde sandelig ikke vare et Aar, inden den største Del af dem, der endnu følge Folkets Selvfrylles Fane, bittert ville komme til at fortryde det. Det er denne Udtalelse, jeg finder meget besynderlig. Er denne Udtalelse grundet paa en særegen Seergave eller paa en af Justitsministeren med den øvrige Regjering og dens Parti anlagt og overtenkt Plan. Det er det, der for mig er gaadefuldt. Imidlertid skal jeg strax indrømme, at jeg har ikke den mindste Tro til, at enten Justitsministeren eller noget af Regjeringens Medlemmer er i Besiddelse af Seergave, med Hensyn til hvad Fremtiden og de politiske Stridigheder vilde føre med sig. Ingen kan se klart ind i Fremtiden, og hin Udtalelse vidner for mig kun om, at den ærede Minister maatte have en Seergave, med mindre der af Regjeringen og dens Venner er lagt en Plan, hvorefter de Herrer vilde gaa frem. Man siger, nu gjælder det om en Kamp, og det, Kampen dreier sig om, er Forfatningens Grundpiller: Hans Majestæt Kongens Særrettigheder. Ja, det er det allermost Besynderlige af alle Besynderlighederne, at man vil have en Kamp om dette Spørgsmaal, hvorom der fra den Side, hvortil jeg slutter mig, aldeles ikke reises nogen Kamp. Jeg veed slet ikke bedre, end at det danske Folk respekterer Kongens Særrettigheder. Jeg kan lægge Haanden paa Hjertet og sige, at jeg skal til enhver Tid, i hvad jeg end foretager mig, vide at respektere grundlovmæssige Rettigheder. Jeg

har ingenfinde fordret at ville anwise, hvem Hans Majestæt skulde kalde til sine Raadgivere, men man finder det nu engang hensigtsmæssigt at paastaa, at disse 53 Medlemmer, som nu synes at ville negte Miniistrene Midler til at fortsætte deres Regjering, derved paatrykke sig et Stempel som dem, der ville angribe Kongens Særrettigheder, men det bliver ved Paastanden; Bevist fastes. Hvad skal saa Følgen blive af den — jeg havde nær sagt — fingerede Kamp, som man vil? Ja, det er, at det danske Folk skal ind i en Partistrid, i en Strid, hvis Udsald man ikke kan se. Men man siger ikke desto mindre baade i Tale og Skrift: Nu gjælder det om at samle sig og tage Del i Striden. Men lad os, før vi gaa til en Strid, hvis Følger vi ikke kunne vide og beregne, et Dieblit se tilbage paa Fortiden, lad os huske paa, at vi have haft Kamp og Strid uadtil, og at det Parti, der stod for Ledelsen af den Strid, der da blev ført, er det samme Parti, ja, hvad de enkelte Personer angaar, endogsaa de samme som dem, der lede nu. Det danske Folk har dyre og sørgelige Minder fra den Tid, men hvorledes stiller Sagen sig nu. Nu stiller den sig saaledes, at det samme Parti og dette Partis ledende Mænd, som nu sidde ved Roret, sige: „Nu gaa vi til en Kamp om Kongens Særrettigheder. Og skal der være Strid, saa lad der være Strid, og nu gaa vi dertil.“ — Er det saaledes, at dette Partis ledende Mænd have i deres lange og sørgelige Underhandling med vore megtige Naboer mod Syd lært den Kunst at finde et beleiligt Paaskud til at reise en Strid mellem de danske Borgere indbyrdes, for at det danske Folk skal ødelægge sig selv til Spot og Skam for andre Folk?

Formanden: Det er ikke tilstedeligt, ikke en Gang som en Formodning, at underlægge sine Modstandere en saadan Hensigt.

Chr. Pedersen: Den ærede Formand kom mig i Forløbet. Det, jeg vilde sige, var, at det kan ikke være Meningen med de Mænds Udtalelser; de Mænd maa være i Besiddelse af altfor stor Fædrelandskjærlighed, til at de skulde ville Sligt, men det kan let faae Udseende deraf. Jeg skal vel forvare mig imod at sige, at det er saaledes, men det kan let faae Skindet deraf, men Skindet bebrager, og vi skulle holde Skindet borte. De Herrer kunde have holdt Skindet borte ved at vise Smødekommen, medens det var Tid — de have nemlig forandret deres Stilling — de kunde da, om de havde fundet for godt, have vist paa de enkelte Lovforslags Omraade en Smødekommen, en Einkærmelse henimod Folkets Billie og Folkethingets Flertal, men det har man ikke gjort. Da man henvendte sig til Hans Majestæt Kongen og udtalte sin Mening, lod Svaret paa en Afvisning; de Herrer forstaa